

GREGOR ŠEGEL

S cepinom v rokah in derezami na nogah premika meje

Njegova strast, ledno plezanje, ga je z nedavno zmago v britanskem Sunderlandu izstrelila med največja imena tega športa. In to ob nezavidljivih pogojih v Sloveniji, kjer je na voljo le ena stena za trening

Nejc Strojnik

Da je plezanje v najširšem pomenu besede Slovincem, tudi Korošcem, izjemno blizu in da številni v tem športu, ki ima toliko različnih vej, že in še premikajo meje mogočega, je že dolgo jasno. Pa ne le **Janja Garnbret**, ki v umetnih stenah nima konkurence, izjemni so tudi **alpinisti**, še vedno je relativno svež podvig Prevaljčana **Andreja Gradišnika**, ki je lani splezal na najvišjo goro na svetu. Na sicer izjemno dolg seznam tistih, ki so navdušili z odmevnimi dosežki, se je minuli konec tedna dokončno in z velikimi črkami vpisal tudi **Gregor Šegel**. Petindvajsetletni ledni plezalec se je na zadnji tekme letošnje sezone celinskega pokala v britanskem Sunderlandu odločno zoperstavil močni evropsko-azijski konkurenci in v konkurenci 56 plezalcev dosegel svojo prvo zmago na to visoki ravni. "Zagotovo največji uspeh v moji karieri. Konkurenca na teh tekmah je res velika. Zgodilo se je nekaj fantastičnega," je uvrstitev na najvišjo stopničko opisal Mežičan, ki je sicer večji del svojega življenja preživel v Ljubljani in Kamniku, se zdaj ustalil v Polzeli, a se v svoj rojstni kraj še vedno rad in zaradi službe vsak dan vrača.

Edina umetna stena je v Domžalah

Ledno plezanje je širši slovenski javnosti pred desetletjem zelo približal **Janez Svobljšak**, ki je leta 2016 tudi zmagal na tekmi svetovnega pokala, od takrat tekmovalca takega kova nismo imeli. Zdaj njegovo pot "nadaljuje" Gregor Šegel, športnik v najširšem pomenu besede. Magister metalurgije, zanj mu je že med študijem štipendijo ponudilo domače podjetje MPI reciklaža, je dolgo tekmoval na ultramaratonih, sam pravi, da kot polprofesionalc.

"Vedno sem čutil ljubezen do svobodnega gibanja v naravi, prek ultramaratonov sem spoznaval težje smeri v hribih. Poleti je šlo brez težav, kondicije sem imel dovolj, toda takrat še nisem plezal. Pozimi me je nato nekako premamilo ledno plezanje, a sem hitro ugotovil, da so zadeve lahko nevarne, zato sem se v zadnjem letniku gimnazije vpisal v **alpinistično šolo**," pojasni Šegel, ki je s gorami povezan že vse svoje življenje, tudi na račun mame, ki je bila nekoč zaposlena v **Planinskem društvu** Ljubljana-Matica. "Ledno plezanje me je takoj pritegnilo. Gibanje mi je bilo zelo všeč, tudi to, kaj vse ti šport, če se ga lotiš s spoštovanjem in določeno mero znanja, omogoča," se spominja svojega spoznavanja s tem izjemno atraktivnim športom. Neprecenljive izkušnje je nabiral na **alpinističnih** odpravah v Maroku, Patagoniji, lani tudi na Himalaji. Na začetku je treniral sam, kasneje se je priključil ekipi, zdaj je že nekaj časa član reprezentance v lednem plezanju. V Sloveniji je infrastruktura za ta šport sicer razvita precej slabo, edina umetna stena, primerna za trening, je v Domžalah, pa še ta je na voljo samo med koncem oktobra in marcem. "Mi potrebujemo posebne oprimke, ne moremo s cepini trenirati na običajnih športnoplezalnih oprimkih, konica cepina je jeklena in bi take oprimke poškodovale. Naši oprimki so narejeni tako, da držijo samo pod določenim kotom, zelo so delikatni, zato morajo biti gibi natančni, tehnično dovršeni. Vsaj dvakrat na teden smo tako na steni v Domžalah, ki ima v zimski sezoni leseno preobleko za ledno plezanje. Ta nam omogoča, da dereze započimo v les."

V takšnih umetnih stenah tudi tekmujejo, organizatorji v vedno bolj spremenljivih vremenskih razme-

rah namreč težko zagotovijo, da bodo imeli led. Pa tudi nepravilno bi bilo, saj bi bila stena za prvega tekmovalca bistveno zahtevnejša kot za zadnjega, ki bi imel "izkopane" že luknje. "En del smeri je sicer lahko leden, ne more pa biti cela smer, sploh za tekmovalno plezanje ne. Tako kot imamo **športno plezanje** v umetnih stenah, tako je tudi tukaj pomembno, da imamo tekmovalci iste pogoje, tudi postavljalci si lahko domišljajo vedno nove probleme. To je res fantastičen šport, zelo gledljiv je, gibi so videti dobro, stene so visoke, atraktivne, previsne. Edina prepreka, ki jo imamo, je (ne) dostopnost infrastrukture. Upam, da bomo tudi zaradi zadnjega uspeha pridobili prepoznavnost, da nam bo tudi v finančnem smislu lažje in bomo v naslednji sezoni lahko šli na še več tekem," upa Gregor Šegel. Stena za ledno plezanje, na kateri se redno trenira, zdrži približno tri leta. "V Domžalah so lani menjali les. Tamkajšnji zavod za šport nam gre res na roko, omogoča nam profi treninge. Brez njih se tega v Sloveniji sploh ne bi mogli tega iti," razloži sogovornik, ki je pred selitvijo na Polzelo nekaj let živel v Mežici, v Savinjsko dolino pa se je s partnerko, nekdanjo vrhunsko **športno plezalko** **Rebeka Kamin**, preselil, da si je skrajšal pot do Domžal.

Dogodki, ki Koroški prinesejo ogromno

Čeprav v umetnih stenah neizmerno uživa, pa mu je izjemno všeč tudi najbolj pristna oblika lednega plezanja, kot pove že ime samo, na ledu. "Po tekmi v Sunderlandu sem šel na Norveško plezati na pravi led. Če bi lahko, bi to počel bolj pogosto. Ampak temperature v Sloveniji nam niso naklonjene, slapovi se,

razen na visokih nadmorskih višinah, ne delajo. Zelo rad plezam v Franciji, v okolici Briancona, tam so fantastične doline, in če tam naletiš na dobre, hladne pogoje, se naredijo res izjemni slapovi. Pa tudi na Koroškem je nekaj možnosti. Lani se je naredila sveča v Heleni, drugače pa pozimi rad zaidem v severno steno Raduhe. Škoda, da Peca ne ponuja blazno dobre zimske plezarije, stena tam je južna. Koroški plezalci veliko plezajo tudi v Logarski dolini, na Jezerskem ..."

Šegel, ki se vsega loti stoodstotno in brez popuščanja, si v prihodnje želi, da bi njegov šport še (pri)dobil prepoznavnost in veljavo, da bi se zanj odločilo še več ljudi, da bi navdušil mlade, da bi se lahko udeležil čim več tekem na najvišji ravni ... Tudi to, da bo sodelovanje med plezalci vseh vrst še naprej na tako zavirljivi ravni. "Lani sem precej treniral kondicijo zaradi odprave v Himalajo, Andrej Gradišnik mi je posodil šotor, ki uravnava vsebnost kisika. Ti v njem spiš, šotor pa medtem znižuje odstotek kisika in imitira nadmorsko višino, ki jo nastaviš. To mi je zelo pomagalo pred odhodom," pravi ledni plezalec in nekdanji tekmovalac na ultra maratonih, za katere verjame, da bo še prišel čas. Leta 2019 je tekmoval tudi na ultra trailu K24. "Taki dogodki Koroški prinesejo ogromno, ljudje, ki pridejo od vsepovsod, na ta način vidijo, kako lepa je Koroška. Fantastičen je tudi nov plezalni center na Prevaljah, sploh za mlade, ki se lahko zdaj doma udeležujejo na res visokem nivoju," še pove Gregor Šegel, ki se je, tudi ko na Koroškem ni živel, vseskozi in vedno, ko je imel priložnost, vračal v domače kraje.

**"Vedno sem čutil
ljubezen do svobodnega
gibanja v naravi"**

Gregor Šegel, finalna smer v Utrechtu na Nizozemskem Foto: Robert Hendriksen

Smer Ledenska v Logarski dolini Foto: Gašper Kresnik